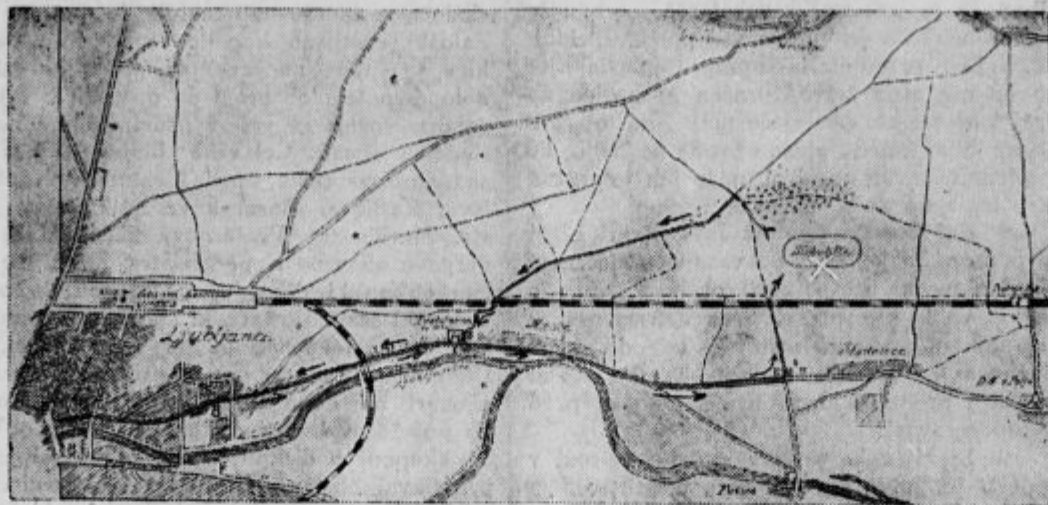

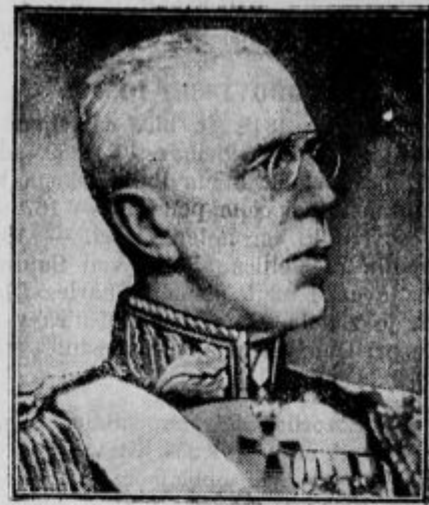
Sveč v slikah

Dr. Aristides de Agüero
kubanski poslanik v Berlinu in zastopnik Kube pri Društvu narodov, ki je bil izvoljen za predsednika sveta Društva narodov.

Motociklistična dirka v Ljubljani 10. junija.
Pšice na sliki nam kažejo cesto, po kateri bodo jutri popoldne smeli voziti avtomobili, motocikli, vozovi in kolesarji na dirkališče X in nazaj v Ljubljano.

Svedski kralj Gustav V.
ki slavi sedaj svojo sedemdesetletnico. Kakor znano je bil njegov praded Napoleonov general Bernadotte.

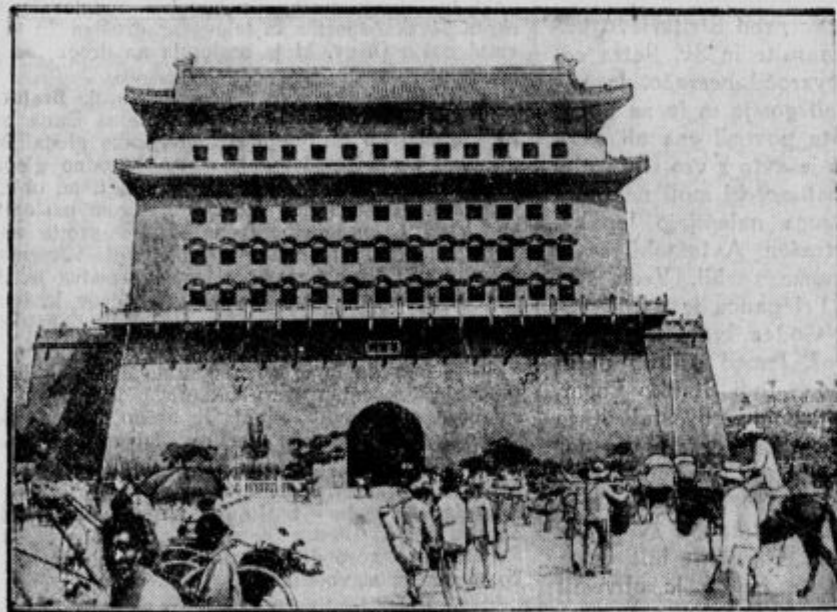
Radijska postaja Green Harbour na Spitzbergih,
ki je poročala o dogodiljajih Nobelove »Italije«; tudi pri sedanjih reševalnih poizkusih ji pripada jako važna vloga, le da je komaj kaj verjetnosti na uspeh.

Kitajski maršal Čangsolin,
ki bi bil pri umikanju svoje severnokitajske armade iz Pekinga postal kmalu žrtev atentata; njegov posebni vlak so pogнали namreč v zrak.

Poslopje belgrajske univerze
od koder so izhajale nedavne velike demonstracije proti ratifikaciji nettunskih konvencij. Te demonstracije so Italijani jako izrabljali v inozemstvu proti nam.

Hataman Gate, glavna vrata v Peking,
ki je sedaj v rokah kitajske južne armade in pričakujejo vsak dan, da ga tudi zasede, kajti poraženi Čangsolin se je umaknil proti Mandžuriji.

Francoski maršal Foch (na levi)
ob priliki svojega nedavnega poseta v Londonu, v spremstvu tamošnjega franc. poslanika.

Znameniti ruski pisatelj Maksim Gorki
se je vrnil po sedemletni odsotnosti v Rusijo. Posebno slovesno so ga sprejeli v Moskvi kot največjega proletarskega pesnika in tamošnji sovjet mu je priredil svečan večer. Na naši sliki je videti Gorkega na levo od svečnika.

Ivan Sadar:*

Pomladna

(Hipni posnetek.)

Za binkošne praznike po naravi priredil Sadar Ivan, sambogvekej in spē.

Trijaško blato
Dela leto bogato.

N. pr.

Res nisem vedel, kako bi stvar naslovil; zakaj šel je dež in iz vsake kapljice je zrastle nova cvetka, nova poljana, polna pravljieno-čarnih rož. Zato nisem vedel, kaj naj pišem, pod kakim naslovom naj pišem. Pisati pa sem moral, moral... Sillilo me je! Urednik mojega časopisa me je sillil.

Binkoštna nedelja! — Tovariš in jaz sva obstala pod Rožnikom, tam kjer se odcepi od Večne poti pot na Vič ali bogvekam.

>Kam zdaj?<
>Postojval!<

Od dežnikov je poredkoma kapalo. Pred nama velika luža in travnik in predmestje in nebo in grad in gorice in nebo — in — in: Bog ve, kaj je pred nama.

Nad gladino vode so letale lastovice:
>Ogromno številote<
>Ne, prijatelj, polovico manj!<
>Poslušaj žabe!<

>Drevi bodo igrale! Glej, že postavljajo kulise. Temne, zeleno-temne!<

>Ne misli več na upanje! — Glej, lastovke so se vrnile. Toda vse pšice niso lastovke!<

Najraje bi zavriskal pri teh besedah!

Kadar se vrnejo lastovke! — Hej, takrat je pomlad... Vrne se lahko kvečjemu še zima... Pa se ne bo! — Saj se ne bo! — Reci, da se ne bo!

Na Viču so tako lepo pritrkavali. Nekje pa je rezko pel zvonec, kakor da zvonijo zadnjo uro...

Zabe so se pripravljale... Kakor bi lizale bonbončke in poskušale grla, če so že za večerno produkcijo

Trnovo je kazalo svoja zvonika samo v konturah; do Ljubljane je bilo silno daleč in velikanska je bila.

>Kam?<
>Kam?<
>Nazaj!<
>Še ne! Ljubljana je pusta, dolgočasna!<
>Ne govori proti splošnemu prepričanju!<
>Ni mi mar!<
>Kam?<
>Na Vič! Ali bogvekam!<
>Ne, tam je preveč hiš! Pojdiva po samoti!<
>Na Rožnik!<
In sva šla. Na Viču je zvonilo, na Rožniku

je zvonilo, v Ljubljani je zvonilo — in tisti zvonec kakor mrtvaški!

Tovariš je začel v svoji nezadovoljnosti in o davno prošlih lepih dneh... Zvonilo je!

>Takole bi — in takole!< je poudarjal sopotnik, ko sva šla počasi v hrib. >Potem bi bil miren in zadovoljen!<

>To je hrepenenje, dragi! To je pomladna! Ti si želiš... Ti hrepeniš po nebesih. Pa ne veš; morda ne veš. Na zemlji jih ni! Daj to in to! — Nikar samo: Bi to in to!<

Razdražilo ga je moje govoričenje. Postal je hud in bil je hud, dokler nisva prišla vrh Rožnika. Nehalo je zvoniti: Zakaj midva sva nehala s hrepenenjem ustmeno; in že je bilo pokopano v najinih sreh. Spomini so spet zadremali.

V gostilniških oknih sta bili razstavljeni dve: Natakarica — na zadnjem oknu proti desni — in neko drugo dekle. V uti na levi je hladil zaljubljeni par svoji vnetai srei. — Hitro sva stopila. >Ali si videl?<

>Videl.<

In spomini — kaže so dvignili svoje strupene glave ter sikali proti najini umirjeni vesti.

Pomladna! Pomladna!
Nikogar nikjer! — >Zapojva!<
Ker je šel dež, sva tisto:

>Dekle, na sred' morja
Rada bi moia b'la —<

Nehala sva sicer:

>Jaz pa sem fant zato,
Plavam za njo —<

Ali v srcu je zvenela ona druga varianta:

>Pa je preveč vodé
Ne morem do nje!<

Ko sva nehala, sva se ozrla. Nikogar! Dež gre bolj in bolj!

Še eno sva zapela! — Ko je bil finis, sva se zasmejala — oba. Doli do Tivolskega parka sva se smejala. No, tu nama je zapela godba, dočim je po mokri poti pod kostanji teklo pomladno zelenje.

>Lej, drevje gre ob barvo!<
>Poslušaj muziko! Koračnica! Stopiva!<
>Gotovo, nalašč za naju!<
>Da!<

Tovariš je menda mislil na tivolsko muziko, ker se je nasmehnil.

Jaz pa sem mislil na ves svet in šepnil nehote: >Kralj!<

Prestopila sva železniško progo in bila — v mestu. Tema in pusta megla! Vse tiho! Nikjer več razbrzdane pesmi! Samo v glavi še, samo v glavah še... In narodni pregovor je obetal lepo, bogato letino.

Pomagajte Bolgarom!

* Iz zapuščine rajnega nadarjenega pisatelja.

